

DECIZIE

24 aprilie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completul, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadî
Vera Macinskaia
Ion Vîlcov
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de către Consiliul municipal Chișinău și Primăria
mun. Chișinău,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Anatolie Galben împotriva
Consiliului mun. Chișinău cu privire la asigurarea cu locuință,

împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2012, prin care
acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă

La 21 septembrie 2012 Anatolie Galben a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliului municipal Chișinău cu privire la asigurarea cu locuință,

În motivarea acțiunii a invocat că prin Decretul Președintelui Republicii Moldova
nr. 1 864-1V din 30 septembrie 2008 a fost transferat în funcția de judecător de instrucție
la judecătoria Rîșcani mun. Chișinău.

Întru susținerea pretențiilor sale invocă că potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) al
Legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995, în cazul în care
judecătorul nu este asigurat sau este necesară îmbunătățirea condițiilor lui locative, ori
nu i s-a atribuit suprafața de 15 m.p. suplimentară convenită, autoritatea administrației
publice locale este obligată ca în cel mult 6 luni de la data apariției sus-numitelor
circumstanțe să asigure judecătorul cu locuință (apartament sau casă) luând în calcul
suprafața locativă suplimentară de 15 m.p.

Susține că art. 30 menționat a fost abrogat prin legea pentru modificarea și
completarea unor acte legislative nr. 90-XVIII din 04 decembrie 2009, publicat în
Monitorul Oficial nr. 187-188/584 din 18 decembrie 2009, însă aceste circumstanțe nu-l
împiedică să-și satisfacă dreptul său la asigurarea cu locuință, or, la momentul numirii
sale în funcția de judecătorul, nefiind asigurat cu locuință, avea acest drept, respectiv
acest drept nu poate fi anulat prin abrogarea legii.

Menționează că întru satisfacerea dreptului la asigurarea cu locuință, s-a adresat la 07 septembrie 2012 Primăriei mun. Chișinău cu demersul nr.G-9391/12, prin care a solicitat Consiliului Municipal Chișinău asigurarea cu locuință.

Susține că demersul înaintat nu a fost examinat de consiliul municipal Chișinău, însă prin scrisoarea nr. G 2026/12 din 12 septembrie 2012, Direcția generală locativ-comunală și amenajare a Consiliului Municipal Chișinău i-a comunicat că va putea fi asigurat cu locuință în dependență de fondul locativ disponibil și conform ordinii de succesiune stabilite în rândul respectiv.

Consideră că răspunsul este neîntemeiat, or, pârâtul nu a ținut cont de stipulările art. 30 al Legii cu privire la statutul judecătorului care obligă în mod nemijlocit administrația publică locală să asigure judecătorul cu locuință.

Solicită, obligarea Consiliului mun. Chișinău să-l asigure cu locuință.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2012 a fost admisă acțiunea și obligat Consiliul municipal Chișinău să-i asigure lui Anatolie Galben spațiu locativ în conformitate cu art. 30 al Legii cu privire la statutul judecătorilor nr. 544-XIII din 20 iulie 1995.

La 27 decembrie 2012 Consiliul municipal Chișinău și Primăria mun. Chișinău au declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului au invocat prevederile art. 28 alin.(1), art. 34 alin. (1) și (2), art. 37 alin. (1) din Codul cu privire la locuințe al Republicii Moldova, pct. 22, 23, 33 din Hotărârea Guvernului nr. 405 din 25 noiembrie 1987 cu privire la aprobarea Regulamentului cu privire la modul de acordare a încăperilor de locuit în Republica Moldova, conform cărora cetățenii care au nevoie de îmbunătățirea condițiilor locative, au dreptul de a primi pentru folosire încăpere de locuit în casele fondului locativ de stat sau obștesc, în modul prevăzut legislație.

Susține că luarea la evidență a cetățenilor, care au nevoie de îmbunătățirea condițiilor de locuit, la locul de trai se efectuează printr-o hotărâre a organului administrației publice locale, iar la locul de muncă - printr-o hotărâre comună administrației și comitetului sindical al întreprinderii, instituției, organizații. Cetățeanului, luat la evidență celor care au nevoie de îmbunătățirea condițiilor de locuit, i se aduce la cunoștință despre aceasta în scris de către organul care la luat la evidență. Încăperile de locuit se acordă cetățenilor, care se află la evidență și au nevoie de îmbunătățirea condițiilor de locuit, potrivit ordinii stabilite în liste, ținându-se seama de data luării la evidență și în dependență de elocvența locuințelor libere din localitatea respectivă.

Invocă că potrivit pct. 20 din Regulamentul privind ordinea de acordare a încăperilor de locuit în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Consiliului de miniștri R.S.S.M. nr.405 din 25 noiembrie 1987, ca temei de examinare a chestiunii privind îmbunătățirea condițiilor de trai este depunerea unei cereri privind luarea la evidență locativă și prezentarea actelor ce confirmă necesitatea îmbunătățirii condițiilor de trai.

Afirmă că intimatul nu a prezentat certificat de la locul de muncă prin care să confirme faptul că este luat la evidență pentru îmbunătățirea condițiilor locative, iar potrivit art. 37 din Codul cu privire la locuințe, încăperile de locuit se acordă cetățenilor care se află la evidență pentru îmbunătățirea condițiilor de trai potrivit ordinii de succesiune stabilite în liste, ținându-se seama de data luării la

evidență și în dependență de mărimea spațiului locativ dat în exploatare și eliberat în centrul populat respectiv.

Mai indică că art. 30 din Legea cu privire la statutul judecătorului, a fost exclus prin Legea Republicii Moldova nr. 90-XVHI din 04 decembrie 2009, prin urmare, nu există temei de drept care ar obliga Consiliul mun. Chișinău să acorde spațiu locativ din fondul locativ municipal lui Galben Anatolie.

În susținerea argumentelor recursului, ai invocă prevederile pct. 2 al Regulamentului privind acordarea și folosirea spațiului locativ de serviciu, aprobat prin Hotărârea Consiliului de Miniștri ai R.S.S.M. nr. 192 din 05 iunie 1984, care stipulează că spațiul locativ poate fi inclus în cel cu statut de serviciu, printr-o hotărâre a organelor administrației publice locale doar la demersul întreprinderii, organizației a cărei angajat este reclamantul și pct. 5 al Regulamentului menționat, care indică că hotărârea privind acordarea spațiului locativ de serviciu poate fi luată de către întreprinderea, organizația în gestiunea cărora se află spațiul locativ dat.

În acest context și cu referire la prevederile pct. 9 alin.(3), 20, 21 din Hotărârea Guvernului RM nr. 405 din 25 noiembrie 1987 privind ordinea de acordare a încăperilor de locuit în Republica Moldova, indică că listele întreprinderii, instituției, organizației ce țin evidența cetățenilor care au nevoie de îmbunătățirea condițiilor de locuit, se aprobă prin hotărârea organului administrației publice locale de comun acord cu comitetul sindical al instituției.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea hotărârii primei instanțe din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Din materialele cauzei se atestă cu certitudine că prin Decretul privind numirea domnului Anatolie Galben în funcția de judecător de instrucție la Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău nr. 1864-IV din 30 septembrie 2008, Anatolie Galben fost numit, prin transfer, în funcția de judecător de instrucție la Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău. (f.d. 5).

Potrivit art. 30 alin. (1) al legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544-XIII din 20 iulie 1995, în cazul în care judecătorul nu este asigurat cu locuință sau este necesară îmbunătățirea condițiilor lui locative, ori nu i s-a atribuit suprafața de 15 m.p. suplimentară convenită, autoritatea administrației publice locale este obligată ca în cel mult 6 luni de la data apariției sus-numitelor circumstanțe să asigure judecătorul cu locuință (apartament sau casă) luând în calcul suprafața locativă suplimentară de 15 m.p., prevederi care au fost abrogate prin Legea nr.90-XVIII din 04 decembrie 2009, în vigoare 18 decembrie 2009.

Întru satisfacerea dreptului recunoscut de lege, Anatolie Galben s-a adresat la 07 septembrie 2012 Consiliului mun. Chișinău cu demers prin care a solicitat să fie asigurat cu locuință.(f.d. 12)

Drept urmare, Consiliul mun. Chișinău a comunicat intimatului că va putea fi asigurat cu locuință în dependență de fondul locativ disponibil și potrivit ordinii de succesiune stabilite în rândul respectiv.

Înaintând acțiunea în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău, Anatolie Galben a solicitat obligarea Consiliului municipal Chișinău să-l asigure cu locuința.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, prima instanță motivat și amplu argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor juridice și trimitere, atât la probele administrate, cât și prevederile legale aplicabile la caz, corect a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii și aditerii acesteia.

În susținerea soluției date instanța de recurs reține materialul probator din care rezultă că Anatolie Galben deține în proprietate bun imobil nr. 0100202.101.05.198 din str. Sprîncenoaia, 16, nr. 198 mun. Chișinău (f.d.11), însă care are statut de garaj, ce se confirmă prin contractul de vânzare-cumpărare din 15 iulie 2011 (f.d.15) și prin certificatul eliberat de Î.S. „Cadastru” la 15 august 2012.

Respectiv, pe marginea probelor administrate, se constată că Anatolie Galben nu este asigurat cu spațiu locativ în mun. Chișinău sau altă localitate și nu dispune de alte bunuri imobile utilizate în scop locativ.

Potrivit art. 30 alin. (1) al legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544-XIII din 20 iulie 1995, în cazul în care judecătorul nu este asigurat cu locuință sau este necesară îmbunătățirea condițiilor lui locative, ori nu i s-a atribuit suprafața de 15 m.p. suplimentară convenită, autoritatea administrației publice locale este obligată ca în cel mult 6 luni de la data apariției sus-numitelor circumstanțe să asigure judecătorul cu locuință (apartament sau casă) luând în calcul suprafața locativă suplimentară de 15 m.p.

Dînd eficiență normei de drept material enunțată și avînd în vedere faptul că Galben Anatolie cu membrii familiei sale, compusă din 4 persoane, n-a fost asigurat cu spațiu locativ în mun. Chișinău, sau în altă localitate și nu dispune de alte bunuri imobile utilizate în scop locativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține a fi legală și întemeiată soluția primei instanțe cu privire la admiterea acțiunii.

Nu poate fi reținut ca fiind întemeiat argumentul recurentului precum că articolul 30 al Legii cu privire la statutul judecătorului, în temeiul căruia pretențiile formulate au fost întemeiate a fost abrogat și respectiv, din lipsa temeiului legal acțiunea urma a fi respinsă, deoarece dreptul lui Galben Anatolie la asigurarea cu spațiu locativ în conformitate cu articolul enunțat a apărut la data 30 septembrie 2008, dată la care prin decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 1864 a fost numită în funcție de judecător de instrucție la Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău și prevederile legale erau în vigoare.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că, pentru fiecare judecător în funcție, neasigurat cu locuință la momentul abrogării legii, acesta a fost un drept obținut și care nu poate fi anulat prin abrogare de lege.

De altfel, judecătorii, care la momentul abrogării art. 30 al Legii menționate, nu erau asigurați cu locuință, sunt în drept în termen de trei ani, art. 267 Cod civil, de la data abrogării legii, să ceară de la administrația publică locală, asigurarea cu locuință.

În circumstanțele menționate și cu referire la art. 267 alin.(1) Cod civil al RM, se constată că prin înaintarea acțiunii la 21 septembrie 2012, Galben Anatolia a solicitat satisfacerea dreptului încălcat în interiorul termenului de prescripție or, Legea prin care a fost abrogat articolul în temeiul căruia intimatul își justifică pretențiile a intrat în

vigoare la 18 decembrie 2009, respectiv termenul de înaintare a acțiunii va expira la 18 decembrie 2012.

Mai mult decât atât, legislația locativă, cât și legea specială și anume art.30 din Legea cu privire la statutul judecătorului nr.544 – XIII din 20 iulie 1995, aplicabile speței date, nu prevăd ca temei de refuz în asigurarea cu spațiu locativ, lipsa de fapt a spațiului locativ.

În această ordine de idei se atestă corectitudinea concluziilor primei instanțe cu privire la admiterea acțiunii și obligarea Consiliului municipal Chișinău să-l asigure pe Anatolie Galben cu spațiu locativ în conformitate cu art. 30 al Legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544-XIII din 20 iulie 1995, fapt ce indică la netemeinicia susținerilor invocate în recurs în sensul formulat.

Prin urmare nu constituie temei de admitere a recursului nici invocarea recurențelor precum că concluziile primei instanțe expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, fiind aplicate greșit normele de drept material, fără a fi constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, deoarece acestea se combat prin constatările relatate.

Alte argumente invocate în recurs sunt apreciate critic de către instanță și se resping, deoarece sunt similare celor invocate în prima instanță căror le-a fost dată apreciere corespunzătoare în corespundere cu prevederile ce guvernează raportul juridic în litigiu.

Față de cele ce preced și având în vedere faptul că hotărârea primei instanțe este întemeiată, iar temeiurile invocate de către recurenți sunt neîntemeiate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, art. 445 alin. (3) Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e

Se respinge recursul declarat de către Consiliul municipal Chișinău și Primăria mun. Chișinău.

Se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2012 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Galben Anatolie împotriva Consiliului municipal Chișinău cu privire la asigurarea cu locuință.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, Judecătorul

Iulia Sîrcu

Valentina Clevadi

Vera Macinskaia

Ion Vîlcov

Tamara Chișca-Doneva